

Pre koho je tvorivá dielňa určená?

Pre žiakov základných škôl. Sponzor akcie - firma Tuli nám dodala látky z tuli vakov, ktoré zostali ako zvyškový materiál pri spracovaní. Sú to farebne výrazné a odolné látky. Deti sa na tomto materiály snažia cibriť si svoju motoriku pri strihaní, cvakajú ich zošívачkou do rôznych farebných kompozícií. Vytvárajú priestorové objekty na zavesenie. Podstatné je cvičenie estetickej vytrvalosti.

Ako reagujú deti?

Pri každom workshope vidím, že inak reagujú dievčatá a inak chlapci. Každý ma úplne iný prístup. Niektorí vyrába vo veľkosti 5x5 centimetrov a niektorí začnú hneď robiť vo veľkom. Ide o to, aby sa deti nebáli prejavovať aj vo väčšom formáte. Pri dnešnom workshope som bol prekvapený, že chlapci sú mimoriadne aktívni. Nemajú žiadny problém, ale vyrábajú skôr drobnejšie veci. Dievčatá nad tým viac rozmýšľajú, predsa len je pre nich látka iné médium. Chlapci s tým pracujú ako s papierom, ale dievčatá idú skôr do priestoru a snažia sa z látky vytvárať doplnky, majú tendenciu na to najskôr niečo nakresliť a potom strihať.

Vediete v knižnici tvorivé dielne často?

Stalo sa to už takou tradíciou. Aj ja som vždy príjemne prekvapený z nasadenia detí a dá sa povedať aj z tých výsledkov. Snažíme sa pracovať so surovými materiálmi a chcem, aby detská kreativita rozvinula práve tým, že im nedávam vyrábať nalinajkované veci a všetkým rovnaké, ale chcem, aby sa každý prejavil sám. Nech si to vymyslí a ja im už len pomôžem dotiahnuť to.

Ako by mali rodičia podnietiť u svojich detí záujem o kreatívnu prácu s materiálmi?

Práve sme sa tu bavili o tom, že deťom začína chýbať jemná motorika, nejaká remeselná zdatnosť. Sú vychovávané v rýdzo virtuálnej elektronickej spoločnosti a súčasnej dobe. Keď rodičia vidia, že dieťa má predpoklad na takúto prácu, mali by podnecovať rozvoj toho talentu či už kreatívneho alebo remeselného. To znamená, že nielen športové krúžky, ale pre vyváženosť aj nejaká výtvarná výchova, samozrejme aj jazyky, ale tieto veci sa dajú skvele dopĺňať. Treba tú zdatnosť cibriť. Pre dieťa v malom veku je veľmi jednoduché prijímať elementárne zručnosti, vo vyššom veku sa na to človek pozerá veľmi akademicky a až príliš odborne. To podľa mňa nie je dobre, lebo potom to ide na úkor kreativity.

Kedy sa u vás rozvinula kreativita a vzťah k surovým

materiálom?

Dostal som to do vienka. Obaja moji rodičia sú tvorivo zdatní. Podporovali u mňa výtvarné a estetické cítenie. Ako dieťa som mal možnosť navštevovať ateliéri výtvarníkov a umelcov. Bola to pre mňa veľká škola, keď som sa mohol pozeráť ako sa robí s materiálmi. A to sa snažím aj s týmito deťmi. Oni síce nechodia do môjho ateliéru, ale ja chodím za nimi. Už ako druhák na škole som chodil do ľudovej školy umenia, mal som strašne rád výtvarné krúžky.

V dnešnej dobe sa dá považovať za úspech, že ste sa dostali do fázy, keď vás dizajn živí.

Veľmi ma teší, že sa tým profesionálne živím. Lebo to nie je vôbec jednoduché. Môj profesionálny svet sa momentálne rozdeľuje na dve kategórie a to sú návrhy interiérov, či už komerčných alebo súkromných a potom návrhy priemyselného či nábytkového dizajnu. To znamená vytváram stoličky, stoly, rôzne objekty na sedenie, svietidlá, kachle, doplnky do interiérov alebo nábytok.

S akým materiálom pracujete najčastejšie?

Snažím sa čerpať zo slovenských reálií, zo slovenskej materiállovej základne. Som veľmi rád, keď to má nejaký presah z histórie do súčasnosti. Veľmi rád robím s drevom, ale aj s keramikou, kovom, sklom, kožou a textilom. Zisťujem, že tie materiály sa trochu vytrácajú z nášho života, aj to, že ľudia ich prestávajú spoznávať. Nevedia si uvedomiť, že napríklad toto je masívne drevo - kus stromu, lebo majú pocit, že to je vo vnútri papier. Snažím sa o akýsi návrat prírodných materiálov medzi ľudí.

Nedávno ste zabodovali na medzinárodnom veľtrhu Nábytok a bývanie v Nitre. Ako sa zrodil zaujímavý masívny drevený stôl?

Získali sme ocenenie za obrovský jedálenský stôl od výrobcu jedálenských stolov Karpiš, ktorý vyrába stoly z masívu. Vytvorili sme jeden objekt, ktorý má aj inú funkciu, nielen tú jedálenskú. Objekt vynikal svojou surovosťou a takou prirodzenosťou. Bol priznaný rez guľatiny na tom stole, aj s tým, že hrúbka dosky bola veľmi výrazná. Ľudia mohli vidieť obrovský kus masívu v takom surovom stave, čo malo vlastne podnietiť trochu zamyslenie sa nad prírodným materiálom. Boli k tomu aj veľmi industriálne kovové nohy, ktoré sa dajú využiť na rôzne funkcie, či už odkladanie palivového dreva alebo uloženie vína. Téma bola moderná

poľovnícka izba.

Kedy ste začali spolupracovať s firmou Tuli?

Spolupráca s firmou Tuli je naviazaná na narodenie mojej dcéry. Chcel som, aby sa moja dcéra hrala s mojimi hračkami, čo bola veľmi veľká výzva. Nakoniec z toho vznikli nejaké výrobky, ktoré si môžu zadovážiť pre svoje deti aj iní rodičia. Firma Tuli je pre mňa úžasná v tom, že je to veľmi farebná firma v rovine látok, ale aj farebného rozmýšľania o výrobkoch. Máme výrobky pre deti, pre dospelých, výrobky určené na verejné priestranstvá. Vďaka obvyčajnému textilu, ale jeho odbornému spracovaniu vieme vytvoriť objekt kamkoľvek.

Ako je na tom slovenský dizajn?

Keď sa na to pozriem z hľadiska mozgov a kreativity, tak si myslím, že sa nemusíme obávať. Začína tu byť veľmi silná generácia dizajnérov, ktorí sú šikovní, nepocitujú nejaké obmedzenia a určite o nich budeme počuť a máme sa na čo tešiť. Čo sa týka presadzovania dizajnu výrobcov, tak tam ešte stále cítiť bariéru. Firmy sa dizajnérov boja. Ale aj táto bariéra sa postupne začína rúcať a výrobcovia, keďže aj tí sa zmenili a po väčšine sú to už mladší ľudia, začínajú si uvedomovať, že dizajn nie je manier a nie je umenie. Dizajn je nevyhnutná súčasť každého výrobku.